

Orgaanhandel

Waar zijn we in verzeild geraakt?

Omdat er wereldwijd duizenden nierpatiënten zoals Marcel wachten op een nier, is er een illegale orgaanhandel ontstaan. Die behoort tot de top 10 van de meest winstgevende vormen van internationale criminaliteit. Mijn hemel, is Marcel hier indirect ook in verzeild geraakt?

Verbijsterd lees ik in het Erasmus MC nieuwsitem van 7 juni 2017: 'Wereldwijd wordt de omzet geschat op € 1,2 miljard.', aldus Frederike Ambagtsheer, criminoloog en jurist internationaal recht. Zij promoveerde deze zomer op haar onderzoek 'Organ trade'. Zij sluit haar pleidooi af met een alarmkreet gericht aan de politiek om deze mensonterende zwarte markt in organen aan te pakken en het donortekort bekend en bespreekbaar te maken.

ORGAN TRADE

FREDERIKE AMBAGTSHEER

En zij niet alleen. Onze overheid in de persoon van de Nationaal Rapporteur Corinne Dettmeijer pleitte er al op 1 februari 2016 voor om politiek na te denken over officieel gereguleerde vormen van financiële vergoeding voor donoren. Dus niet via geld in de pocket, maar bijvoorbeeld via een levenslange vrijstelling van ziektekostenpremies. Ook in andere artikelen draagt menigeen ideeën aan voor vormen van belastingverlichting, levenslange medische nazorg of legalisering van de markt.

Dissertatie Organ Trade

Kopen?

Erwin Kompanje, klinisch ethicus aan de Erasmus Universiteit, zegt in een interview in de Volkskrant van 22 augustus 2017: 'Als mensen op die manier geld willen verdienen, so what? Het is een beloning voor iets bijzonders. Waarom is dat ineens immoreel? Dat roepen overigens alleen rijke mensen.' Want hier geldt toch recht op zelfbeschikking? En Marcel Zuijderland, bio-eticus zegt in Trouw van 31 mei 2015: 'Een nier verkopen? Waarom niet? Een systeem van betaalde orgaandonatie via een gereguleerd protocol ontmoedigt de zwarte markt waar zoveel misstanden zijn.'

Verbijstering

Toen ik afgelopen juli mijn zoektocht naar een nier voor Marcel begon had ik geen idee dat dit op mijn pad zou komen... Dat ik mij een mening zou moeten gaan vormen. Totdat de eerste opmerking van een collega mij trof als een mokerslag: 'Waarom koop je geen nier?' Een nier kopen? Hoezo? En toen er een verzoek binnenkwam via Facebook van een meneer met een 'financieel probleempje', toen ben ik pas echt gaan lezen. En ik viel van de ene in de andere verbijstering: onderzoekers die promoveren op dit onderwerp, Nederlandse artsen die 't wel weten maar niet praten, buitenlandse artsen die gewoon meewerken, donoren die overlijden aan infecties, donoren die 'hun geld' niet krijgen, 'tussenhandel!' die stinkend rijk wordt, politie die ogen dichtknijpt, ethici die voor legalisering zijn, 'shoppende' nierpatiënten die vrezen te bezwijken aan de dialyse...

Wantoestanden

Uitstekende operatie- en nazorgmethoden maken het mogelijk om in Nederland circa 950 nieren per jaar te transplanteren en Marcel en de zijnen te helpen. Maar dat kan toch niet over de rug gaan van de armen in de wereld? En orgaanhandelaren stinkend rijk maken? En wat heeft dit te maken met Marcel? Wanneer hij niet op tijd wordt geholpen zegt hij dan: nou, doe dan maar niet, ik blijf wel voor € 100.000,- per jaar dialyseren. En als dat te duur is dan heb ik pech. Of ben ik - als moeder - dan toch bereid een nier te kopen omdat ik mijn zoon anders verlies aan de dood? Maar dan houd ik de orgaanhandel in stand met al haar misstanden. Zal mijn morele weerzin om een nier te kopen langzamerhand wijken voor een beter leven voor Marcel? In welke warboel ben ik nu toch verzeild geraakt?

Dialyse-apparaat

Help... politiek>@piadijkstra, wetenschap>@frederikeambagtsheer, overheid>@corinnedettmeijer, ethici>@erwin kompanje en @marcelzuid...

November 2017